

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה – לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאוווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלוי' צוק"ל

מתיקות הויסים

המריבה שהובילה לשלום האמת

בתקופת שבתות הקיץ של שנת תש"פ התעוררה מריבה באחד מהרחובות הסמוכות לביתי באשר חלקם הקפידו להתפלל במקום פתוח תחת בגין המגורים ואחד השכנים לא מסכים לכך כי הדבר גורם לו אי נעימות, כגון שבני משפחתו לא יכולים לצאת ולהכנס לבגין המגורים בין המתפללים וכדומה, המריבה הלכה והתארכה כך שבכל שבת היו נפוחים ואי נעימות בין השכנים.

שבת אחת כאשר ראיתי שהמריבה גדלה לקחתי את הדברים לתשומת לבי והחלטתי להשתדל להשכין שלום בין אותם שכנים שרבו אך לא ידעתי איך אגש לענין, לא היה לי שום רעיון איך להועיל לאותה מריבה קשה רק לעשות מעשה משנה שלכאורה יוריד מערכי בעיני האנשים אך הספמתי להבנות בשביל להפסיק כבר את המריבה המטפשת הזאת, קדם לכן נשאתי את תפילתי לבואר יתברך שינתן לי סיעתא דשמיא בדבר ועשיתי מעשה.

בתם התפלה יצאתי לכוון אותו בגין והנה יצדו המריבה עמדה בתקפה כאשר חלק מהצבור מתפללים, והשכן עומד ומבקש בקול רם 'נא לא להפריע למעבר שלי', נגשתי למקום שהמגין אנשים מתפללים בו, התישבותי על אחד הכסאות, הורדתי את ראשי והתחלתי לבכות בקול רם, פמובן מיד היו כאילו שנגשו אלי ושאלו 'מה קרה לך?' אך אני לא עניתי דבר אלא הגברתי את קולות הבכי.

בעבר כשלת דקות של בכי בקול רם התקבצו סביבי ילדים רבים ומבגרים ונסו להבינו מדוע אני בוכה, פמובן שהדבר גרם למריבה להפסק וכבר שום צד לא צעק ולא קנטר את חברו, ואז רק אני הגברתי את קולי ואמרת: 'הקב"ה בוכה: הקב"ה בוכה: הוא הביא לעולם נגיף כפי

המשך המעשה במדור ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

המלך שהמליך עליו את אחיו הקטן...

אבל השבטים לא הבינו זאת אלא היה נדמה להם שהם מקבלים את תורת ה' מיהודה, לכן אמר עליו יעקב בפרשתנו: "יהודה אתה יודף איך" - כלומר האחים מודים לך כי הם סבורים שאתה מלמדם תורה, אבל "ידך בערף איכה" - מה שמתקנים בך "ידיו רב לו" שאתה מצליח בתורה - זה בכח התורה שאתה מקבל מיוסף שבעבר היית אויבו.

שכן יהודה היה נקרא אויבו של יוסף שהרי מפנין שהאחים שמעו בקולו של יהודה להעלותו מהבור ולמכרו לישמעאלים, אם כן, אלו היה אומר להם להשיבו אל אבינו בודאי היו שומעים בקולו, נמצא שמכירת יוסף ואי השבתו אל אביו היתה על ידי יהודה. ועצם מכירת יוסף לעבד היתה מעשה גרוע יותר מהסכנה שהיה בבור מרעב, שהרי בבור הוא היה נהרג בגשמי וכשהוא נמכר לעבד הוא מסכן להטמע בין העמים ולהרג ברוחני, כמו שבגמין אחיו קרא את שמותיהם של שנים מבניו 'בלע' ו'רארד' על שם יוסף שנבלע ו'ירד לבין האמות (סוטה לו).

עטרת יוסף

אבל בסופו של דבר יהודה קבל תורה מיוסף, וזה שנאמר "ידך בערף איכה", 'ערף' הינו שבאחרית ימיו קבל תורה מיוסף, שאמנם בתחלת דרכו של יוסף הדומה לפנים - יהודה לא קבל ממנו והיה כאויבו - אבל באחרית ימיו הנמשלת לערף, נעשה אוהבו והעריך אותו וקבל ממנו תורה ודעת, וכמאמר חז"ל (קדושין לו), תלמידי חכמים בתחלה נעשים כאויבים זה לזה ובסוף הם נעשים אוהבים זה לזה. וכן קבל מיהודה להעריך את יוסף, וכשהאחים חשדו ביוסף שהוא שומר עליהם טינה ושינקם בהם כמוכא בפרשתנו - צריך לומר שבבודאי יהודה ולוי לא היו בכלל האחים בזה ולא חשדו ביוסף.

וזה הפרוש "ידך בערף איכה", הינו שפינון שיהודה קבל את הדעת של יוסף נמשל הדבר לקבל מיוסף את תורת ה'.

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה". לכאורה קשה מדוע התורה מונה רק את השבע עשרה שנה הללו שיעקב היה בהם במצרים, הרי כל יום ממי חייו של יעקב היה ראוי להמנות מפני שכל יום ממי היה גדול מאוד בעיני ה'? אלא משום שהשנים שבהם יעקב היה במצרים היו אלו שנים שבהם פעל דברים קשים ודקים מאוד שבהם הוכיח את בניו הקדושים על מכשולות דקים שנכשלו בהם.

ובפרשה הקודמת נאמר: "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה" ופרש המדרש: שיעקב שלח את יהודה לגשן כדי לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה. ורש"י מפרש על פי התרגום את הפשט הפשוט, שיעקב שלח את יהודה 'לפנות לו מקום ולהורות האיר' יתישב בה', ויש לפרש את שתי הפרושים כאחד, שיעקב שלח את יהודה אל יוסף כדי שילמדו דעת איך לעמוד בנסיונות של ארץ גשן שהיא ארץ העמים, ויהודה היה צריך ללמד מיוסף את הדעת הזאת משום שיוסף קבל תורה ודעת מאביו יותר מכל האחים, כמו שנקרא 'בן יקונים' על שם שקנה חכמה מיעקב. וכן רק יוסף למד בגלותו לעמוד בנסיונות ולהבדל משאר העמים, והיו צריכים ללמד ממנו להתישב רק בגשן ולא בשום עיר אחרת מערי ארץ מצרים הסמאה.

"יוסף דעת..."

ידוקא יהודה יכל לקבל את הדעת הזאת מיוסף ולא שאר האחים, מפני שיוסף היה מלך ולב העם ורוח מלב המלך אבל ליהודה היתה שפה נכונה עם יוסף כמו שנאמר: "ויגש אליו יהודה", ויעקב שלח את יהודה אל יוסף 'לפנות לו מקום ולהורות איך יתישב בה', הינו שיפנה מקום בלבו לקבל את דעתו של יוסף וילמד את עצמו איך 'יתישב' בלבו דעתו של יוסף, וילמד את כל האחים 'שמשם תצא תורה' - הינו שעליהם לקבל מיוסף את תורת ה'.

כאלו קבל מהעורף שבראשו של יוסף, שהרי יוסף נקרא גזיר כמו שכתוב: "תהיין לראש יוסף ולקרקד גזיר אחיו", ובגזיר נאמר "כי גזר אלקיו על ראשו" ומהו הגזר והעטרה שעל ראש הגזיר? הוי אומר זו הדעת שבראשו, וכמו שפרש הרמב"ם שמה שנאמר בצדיקים

שהם עתידים לשבת 'ועטרותיהם כראשיהם', שהעטרה היא הדעת שהם רכשו בעולם הזה ושיזכו לה בעולם הבא, ואת הדעת הקדושה הזאת לקח והודה מיוסף.

ויהודה נקרא בשמו מלשון הודאה - שהודה

בפני האחים על כך שהוא מקבל את התורה מיוסף.

ולכן זכה יהודה שממנו יצאה המליכה וכן מלך המשיח יצא ממנו, בזכות שהסכים להשפיל ולהיות תלמיד של אחיו הקטן וגם לוי זכה שממנו יצאה כהנה ולויה.

מתיקותם של הדגים

"גזר ארניה יהודה", יהודה נמשל לארניה שהוא מלך החיות שעל היבשה ומדתו שאומר את האמת בקול גדול ובגלוי, ואלו יוסף נמשל לדגים שבתוך המים כמו שנתברכו בניו: "וידגו לרוב בקרב הארץ" - ששותק כדג שבמים. וכמו שמצינו שכאשר השבטים באו אליו הוא לא הוכיח אותם על פניהם כדי שלא יהיה בלבם כעס עליו, אלא התוכחה שהוכיחם היתה בשקט,

הינו ברמזו כמו טבעו של הדג - וכלפי חוץ גילה להם רק אהבה גדולה.

ורבי עקיבא גילה לנו (הלוי קבו) שכל מה שיש ביבשה יש בים, והפריש בזה הוא גם כפשוטו. וגם, שאצל הדגים שבמים יש כדגמת הארניה כמו הליתן - שגם להם יש מלכות במקומם ו'תעלא בעידיניה סגיד ליה'. ובזה רבי עקיבא חבר בין מלכות היבשה למלכות המים, כי הוא

בעצם רצה לחבר את שבט יהודה עם שבט יוסף כמו שהתנבא הנביא יחזקאל (פרק לו) שצריך לחבר בין שבט אפרים לשבט יהודה.

ודוקא רבי עקיבא גילה זאת משום שקנה 'ככמת חיים' מכך שהיו לו עשרים וארבע אלף תלמידים שמתו בסבת מעשיהם, ומכך שאחר כך היו לו חמשה תלמידים שהאירו את העולם, שמכל זה הסיק: שהאדם, ובפרט המנהיג צריך

מתיקותם של השבטים

בציו שבכותת הגליון: יוסף הצדיק

דומה ללוחם שהוא מלך הדגים ונהג במדותיהם של הדגים, ויהודה דומה לארניה. השבטים מעריכים את יהודה על שמקבלים ממנו תורה ו'יהודה' מ'ודה' להם שהוא מקבל את כל תורתו מערפו של יוסף.

מה היא מדתם של הדגים ומה היא מדתו של הארניה ואיזה מהם עדיפה? מה הפרוש שיהודה מקבל את תורתו מערפו של יוסף והיכן זה מנח בפסוקים?

בציו שלמנינו: לכל אחד מהשבטים

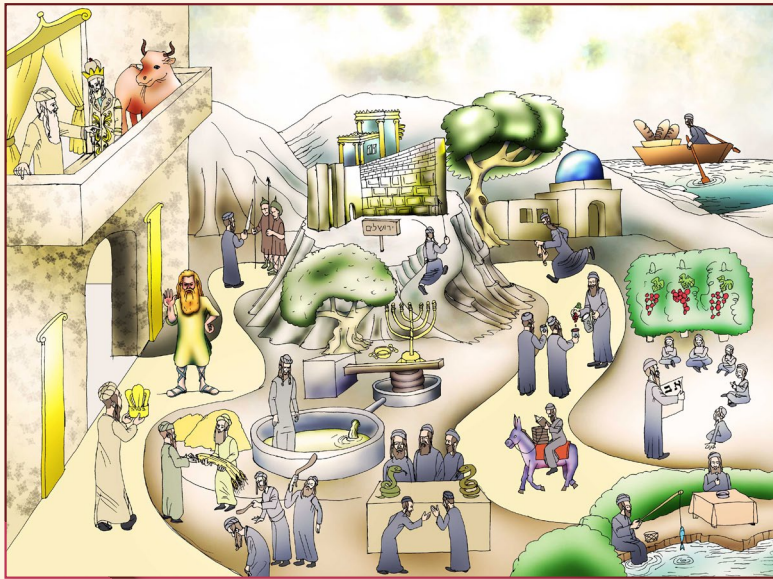
ישנה מדה שונה ומפקיד שונה משל חברו: ראובן - מותר על קתר הבכורה ליוסף שמעון - מלמד תינוקות. לוי - מקבל תרומות ומעשרות שבהן שמעון ולוי נכוצים בכל הארץ ואינם סמוכים זה לזה כתקון על כך שהתחברו למכור את יוסף ולהרג את אנשי שכם בלי להתייעץ על כך עם

יעקב אביהם, יהודה - מלבוז שנים ומשקה חלב לחביו. יששכר - נוטה את שכלו לקבל עליו את נגם מתיקות מצוות התורה. ובולוין - נוסע בים לצרכי מסחר על מנת לסגו ליששכר במוון ופרנסה על מנת שייכל לטקס בתורה ומהים הוא מביא את החליון לצורך מצות ציצית.

דן - משיפל עצמו כקחש על הארץ ויודע לדון כי הוא ת"ח הנוקם ונוטר כקחש (עו שבת 30). נפתלי - רץ כאלה לעור לאלת כמו שרץ להביא את השטר המוכיח שמערת המכפלה שבת לעקב. גד - 'גודד יגדני' - שבעיני הטובה הנה

מהחלוצים שבא מחוץ לארץ כדי לעור לאחיו לנחל את ארץ ישראל, אף על פי שאין לו הנאה מזה, כי הוא הלך לגור בחו"ל אשר - זכה בזכות שפולתו הגדולה שהנה השפל בכני השפחות ל'הוא ימו מעדני מלך' - שהשפלות היא המעמד הערב למלכו של עולם ומשמנו מביאים למנחות ומדליקים עמו את המנורה.

יוסף - 'בן פורת על עין' - שומר עיניו מראות ברע ועמד בכל הנסיונות הקשים וראה בעין טובה את אחיו אף על פי שמכרהו. בנימין - 'זאב יטרף' - שהפנה על כתפיו, והנה ספך לטרף את המזוב שיתנה קלו בחלקו.

אפרים ומנשה - 'וידגו לרב בקרב הארץ' - הם דומים לדגים השטים בים התורה המשולה למים ועצמתם להסתיר את הצלחותיהם מעיני הבני אדם כדגים המסתרים במים.

מידע לכל שבט: ישנה מדה שונה דבר שגורם לכאורה קנאה ותחרות?

ההסבר המלא לציונים והתשובות לשאלות במאמר: 'המלך שהמליך עליי את אחיו הקטן' ובמאמר: 'מתיקותם של הדגים'. ובמאמר: 'מתיקות גלוי מצפוני הלב'.

מתיקות שיחי

תפילות

רבנו של עולם, זכני לערף בכל יום חשבון נפש ולתקן את אורחותי כדי שלא אבוש כאשר אניע לעולם האמת.

אנא ה' זכני לזכר שבכל יום ובכל רגע אני הולך ומתקרב לרגע שבו אצטרף לית דין ותשבון לפני כסא כבודך, ובאני פנים אעלה לפניך אם לא אמלא את ימי חיי בעסק התורה ובקיום מצוותיה, ובהנכרת הטוב כלפיך על כל חסד וטובה שאתה עושה עמי, כדי שלא אחשב כפוי טובה כלפיך חלילה.

לכן, זכני להיות מלא בהנכרת הטוב אליך ובאהבתך בכל עת, בשבתי ובביתך, בלילי בדרוכים, בשכבי ובקומי, אני ורעי ורעי ורעי ועד עולם, אמן סלה.

על פי שלא ידע מי היא, ועשה זאת על דעת שזה חטאי; וכמוכן הכל לפי דרגתם הגדולה.

ענוה שבתוך ענוה

ובכאפן מפרש, יוסף נמשל בתורה לשור כמו שכתוב: "בכור שורו הדר לו", אבל חז"ל (ברכות נה:) הדגישו דוקא את מדת הדינים של יוסף, ולכאורה מדוע אם כן, לא נכתב בתורה במפורש שהוא נדמה לדינים, אלא נכתב רק בדרך ברקה כמו שכתוב: "וידגו לרב בקרב הארץ"?

אלא משום שיוסף קנה בשקט מחלת ובקסתר מעיני בני אדם את דרגותיו הגדולות: ענוה - כדג המכסה במים - ולא התרברב על הבריות ולא הבלית את מעשיו, לכן גם ענין זה עצמו שהוא נמשל לדג - הוא מכסה מעיני הבריות.

ולכן גם אחרי פטירת יוסף, השליכו את ארזו לתוף עמק מי היאור, כי כך בחור יוסף להסתתר מעיני בני אדם כדגים ולהסתיר מעיניהם את מעלותיו והצלחותיו.

גם את מדת יהודה להתנהג לפעמים כאריה ולזעק את התוכחה האמתית, וגם את מדת יוסף - לשחק כמו הדיגים שבמים, משום שלפעמים אם יגלו לאדם את האמת בפניו הוא יקעס על כך מאוד וידרף את מי שהוכיחו.

שלמותו של משיח

ועל דוד מלכנו כתוב שששהיה יוצא למלחמות היה מקשה עצמו כארו וכשהיה יושב בבית המדרש היה מעדן עצמו בתולעת, וכל אדם צריך את שתי המדות הללו, שלפעמים יהיה קשה כיהודה ולפעמים רך כיוסף כדי שלא ישניא את עצמו על הבריות, וכמו שהנביא יחזקאל הנביא (שם) שלדוד מלכנו משיחנו יהיו את המדות הטובות גם של יוסף וגם של יהודה.

ולמעשה התורה מעידה על יוסף שהוא היה יותר גדול מיהודה אף על פי שיהודה היה קדוש וענק בדרגתו, אבל בכל זאת התורה מעידה שיוסף עמד בנסיון שלא נשא את אשת פוטיפר ואלו יהודה נשא את כלתו האלמנה אף

מתיקות גלוי מצפוני הלב

ויש לפרש שיעקב עשה זאת כדי ללמד את בני שלא לקנאות גם כאשר הם רואים שאחיהם הקטן מצליח יותר מהם, ומכך כל אחד מישאל יוכל ללמד לקח שלא לקנאות בהצלחת הווילת, כי יתכן שפגוע החבר מצליח יותר ממך אבל את שפךר הקב"ה שומר לעולם הבא.

ולכן לכל אחד מהשבטים היה מעלה שאין בחברו, כגון שזבולון יצא לעסק בפרקמטיא ויששכר עסק בתורה, ומשה רבנו מחזק את לבו של זבולון ואומר לו: "שמח זבולון בצאתך ויששכר באהליך" - כי אין לזבולון מה לקנאות ויששכר אף על פי שיששכר עוסק בתורה וזבולון עוסק בפרקמטיא, שכן גם זבולון יזכה לשכר בעולם הבא כמו ששכר של יששכר, משום שהוא סמיע לו ומפרנסו כדי שיוכל לעסוק בתורה.

וכן מצינו שגם יוסף נהג כך כמו שכתוב: "וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר... אלקים יהנה בני", יוסף חזר על אותו מעשה שעשה יעקב אבי ונסח את אחיו במדת הקנאה באמרו לבנימין: "אלקים יחנה בני" ואמר עליו שיש לו חן יותר מכל האחים, כי השבטים הקדושים לפי דרגתם היו צריכים לעמוד בנסיון של קנאה אף על פי שמפלים ביניהם.

מאשימים את בנימין ואתו, ולא שבו בתשובה כראוי על חטא מכירת יוסף, לכן אמר להם כפי דעתם שכביכול "אתם צדיקים ואתם יכולים לעלות בשלום אל אביכם שבשמים לאחר מאה ועשרים שנה בלי שיהיה עליכם שום תביעה".

ובדברי השבטים היה רמוז שהם אומרים ימים אנחנו, הינו שלכם דה' הינו שהם עניים ושפלים, ואכן בודאי הם היו ענותנים אבל הקב"ה דרש מהם להשפל גם לפני אחיהם הקטן - יוסף, ולקבל ממנו תוכחה שזהו דבר קשה מאוד, והם אמרו "ימה נצטדק", שרמוז בזה שב'דקי דקות הם הצדיקו את עצמם ולא קבלו את התוכחה כראוי לפי דרגתם הגדולה.

ללמדנו שפך הוא טבע האדם שהוא אוהב תמיד להצדיק את עצמו ושלא לקבל בקרת ותוכחות אפלו מהגדולים ממנו וכל שכן מבני ביתו ומחקטנים ממנו.

נסיון הקנאה

וחז"ל (שבת י:) אומרים: לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים, שהרי בגלל שיעקב נתן ליוסף כתנת פסים יותר מאחיו נתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים. ולכאורה אם כן מדוע יעקב בעצמו עשה זאת?

מתיקות חיי עולם הבא

וטבע האדם להתרעם על כל צער שיש לו ועל כך שלא מסייעים בידו להצליח, ועליו להבין שה' לפעמים מונע ממנו הצלחות כדי שלא יפסיד את העולם הבא שלו.

גם אשה וילדים טובים ודירה נאה וכו' מפני שהם אמצעי לעולם הבא, שהרי דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם. וכן על זה הדרך על ידי עולם הבא יזכה לכל הטובות ברוחני ובגשמי.

הגמרא (שבת קה.) אומרת ששמעי בן גרא שהיה משכב בנימין קלל את דוד מלכנו שהיה משכב יהודה - קללה נמרצת, ונמרצת ר"ת נ'ואף מ'אזבי ר'שע צ'ורר ת'ועבה.

וכן פרשו שם בגמרא על המלים שיהודה אמר ליוסף: "מה נדבר ומה נצטדק האלקים מצא את עון שבדיך", נצטדק"ק ר"ת נ'קיים צ'דיקים ט'הורים ד'פים ק'דושים אנחנו. והענין שדברים אלו נאמרו בראשי תבות ולא במפורש, הוא מפני שכלפי חוץ לא היה נכר הכונות הללו שהיו נסתרים במצפוני לבם.

והפשט הפשוט הוא שהשבטים שבו בתשובה באמרו מה נדבר ומה נצטדק אבל חז"ל מלמדים אותנו שהיה מסתר בלבם כננה שהם לא אשמים אלא צדיקים, ויהודה אמר: "הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הנביע בידו", שבוזה האשים את בנימין וגם את יוסף, כי "אשר נמצא הנביע בידו" - הוא יוסף שהחזיק את הנביע כאשר השבטים באו אליו.

עמק הדין

"ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הנביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם", יוסף ראה שהשבטים עדין

וְדוּד מַלְכֵנו אומר: "אגורה באהלך עולמים", ופרשו חז"ל שבקש גזה ששפתותיו יהיו דובכות בקבר על ידי שדכריו יהיו מתבדרים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ושיזכה להקים את עלה של תשובה וילמד את הפושעים לשוב בתשובה.

ואכן כלם לומדים את דבריו של דוד מלכנו בבתי מדרשות, ובכל גמרא ומדרש מבררים מלא פסוקי תהלים והתקנים בְּדוּד: "אלמדה פשעים דרכיך" ומתוך כך שפתותיו דובכות בקבר, כלומר שעל ידי זה גם בשמים הוא יכול לדבר דברי שיר ושבח ולראות את פני ה' ולשמח בה'.

חשיבות השבון הנפש

וכאשר אנו משתוקקים לחיי עולם הבא עלינו וזכר של צורך כך אנו מקרחים לעסק ב'חשבון נפש', ובעל החובות הלבבות מקבר בהקדמה לשער 'חשבון הנפש', מהו חשבון הנפש, ומה התועלת שבא מחשבון הנפש, והאם אדם חייב לערוך חשבון נפש בכל יום.

ובאמת כאשר האדם מתבונן הוא מבין כמה חשיבות יש בחשבון הנפש, שהרי מיום ליום ומרגע לרגע האדם מתקדם לעולם האמת, וכשאדם חושב על כך הוא אמור להיות נרעד איך יעלה לבית דין של מעלה, והאם ישאיר בעולם הזה בנינים שחנכם ללכת בדרך ה' או חלילה חנכם לחיי הגל ויריק.

לכן החכם משכיל לערוך בכל יום מימי חיי חשבון נפש ולקבל על עצמו לתקן את ארחותיו כדי שיבוא מוכן לעולם הבא.

ואדם צריך להזהר שלא לעשות חשבון נפש לאתרים ולדון אותם על חסרונותיהם, אלא יבדק רק את עצמו האם הוא מקים את למוודו והאם הוא משתדל בכל כוחו להפיר טובה לה' על החסדים שהוא עושה עמו, ונאמר: "אשא דעי למרחוק ולפעלי אתן צדק" הינו שאשא את מחשבותי למרחוק - על העולם הבא - ולכן אשתדל לתקן את פעולתי ומעשי ידי, ולהתנהג בדרכי צדיקים.

תוכחת התוכחות

וענין חשבון הנפש נלמד מפרשיות אלו, כמו שמצינו שאבא כהן בדרך ארעא מפרשיות האלו מה שלא מצינו שרעד מפרשת קרח ומשאר פרשיות התוכחות, כי תוכחת "אני יוסף" היא שרש התוכחות והיא התוכחה הגדולה ביותר שמלמדת מעט איך תראה התוכחה של האדם בעולם הבא, ולכן האדם צריך לגלות האם הוא נקי מעין רעה ונקאה וישתדל להיות כיוסף שנאמר עליו "עלי עין" - שהיה מעלה את עינו לעין טובה, וכן הפרוש גזה שהיה מסתיר את הצלחותיו מעיני הבני אדם כדי שלא לגרם להם נקאה וצער.

לכן ראוי לכל אחד לקחת על עצמו חבר ויבקש ממנו שיעזר לו לגלות את טעויותיו כדי שיתקן את דרכיו, ויבקש מה' שיזכה לעסק בעולם הזה בתורתו ובעבודתו ולזכות את הרבים בדעת ה', וכך נזכה לכל טוב ולאריכות ימים ושנים ולחיי עולם הבא, אנו ואבותינו וכל יוצאי חלצינו, אמן ואמן.

המשך מתיקת הניסים

שמרויח הרבה והקסף מתבזבז לו והוא בסוף גם בעל חוב, אלא שהפרנסה תלוי בה' יתברך. ואז הוא אומר: 'ה' נתן לנו מתנה טובה ושבת שמה, שהיא מקור הברכה - אם יהודי שומר שבת ה' נתן לו לברכה בפרנסתו, אם תבואו אתי מבטח לכם העלחה בפרנסה!'

למעשה כבר באותה שבת הצטרפו לאבי כמנן יהודים שיחד עמם ערכנו תפלה בסמוך לביתם עם שירה ורקודים בהתעוררות גדולה, ובשבתות הבאות הצטרפו עוד יהודים למנון שהלך וגדל. היהודים הללו העמידו משפחות לתפארת ואינם שוכחים את אותה מריבה שהובילה לשלום ביניהם לבין אביהם שבשמים...

הצבור יצא מחזק מאוד ומאותה שבת לא נשמעה שוב מריבה בין השכנים. כלי תודה לה' שזכני להיות שליח להשפין שלום בין בניו של המקום ברוך הוא.

י. ג. ל. ירושלים

הילד נפל תזמינו אמבולנס אוי או או...'

הדבר גרם ששני האנשים שהתקוטטו התרחקו זה מזה והתחמקו כל אחד למקומו, ולבנתים התקבצו בסמוך לאבי ואלינו אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות שהיו בסמוך, ושאלו: מי נפל? ואבי השיב: כל יהודי הוא ילד של ה' יתברך וכאשר יהודים רבים זה עם זה זוהר נפילה גדולה מאגרא רמא לביא עמיקתא, וראוי לזעק על כך מסוף העולם ועד סופו.

הדבר גרם לאותם אנשים תמימים וטובי לב הערכה לאבי והם החלו לבקש ממנו ברכה. אבי אמר להם: אני לא רוצה רק לברך אתכם אלא אני רוצה להבטיח לכם העלחה גדולה בפרנסה ובעסקים שלכם!

כלם הטו און וצפו לשמע דבריו, ואז הוא אמר: כל אחד ממכם יכול להעיד שההצלחה בפרנסה אינה תלויה בו בלבד, שהרי כל אחד רואה שהוא יכול להשתדל הרבה ואינו מרויח מספיק או

לעורר אותנו ולהזכיר לנו שאנו שוכנים בגלות ארצה כל כך בעיון שנאת חנם, ואיך אנו נבא דרך הנגיף הזה לשנאת חנם גדולה יותר? גיוואלד! הצבור קבלו את הדברים ברצינות ואמרו: הוא צודק! להיכן הגענו?!

בסמוך למתרחש עבר תלמיד חכם גדול ואחד הילדים ספר לו את המעשה שעשיתי, וכשהוא שמע מכך הוא התקרב לצבור ואמר, המעשה הנפלא הזה מזכיר לי ספור אישי מילדותי וכן הוא ספר: בילדותי גדלתי בעיר שלא היו בה הרבה שומרי תורה ומצוות ולכן לא היה לנו מנון בקרבה לבית.

אבי היה לוקח אותי ואת אחי הקטנים לבית הכנסת שהיה רחוק מביתנו בכחצי שעה הליכה, שבת אחת בתחלת הדרך אבי ראה שתי אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות המתקוטטים בתגרת ידים קשה, אבי שהיה רחמן ואוהב שלום גדול עשה בחכמה והחל לזעק וצקות של בעלה: אוי!

יהודים מותיקים

התשובות נמצאות בתוך גליון זה.

נתן לשלח את התשובות רק לכתבת: 7885595@gmail.com (חדש!) עד יום שלישי בצרוף שם, כתבת ומספר טלפון. העונים נבזוה ויבנו להגדרה על מתנה יקרנית.

שם הזוכה מפרשת 'ויגש': אליהו הלמן, ירושלים.

- א. מי הם שני הצדיקים שהיו כאויבים ולכסוף נעשו אוהבים?
- ב. מי נחשב שקבל את תורתו מהערך, ומדוע? ג. מתי צריך להשתמש במדת האריה ומתי במדת הדג? ד. מה טמון בראשי התבות שגלו לנו חז"ל בדברי השבטים הקדושים שאמרו וימה נצטדק? ה. מי הפלה בין הבנים ובין האחים, ומדוע? ו. מהו המקור לפסוק "אשא דעי למרחוק ולפעלי אתן צדק" ומה פירושו?